

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. október 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ALAP SÉRTETLEN!

Énekek: 171; 246; 479,1; 613

Lekció: Nehémiás 2,17-18

Alapige: Habakuk 2,4
Az igaz pedig az ő hite által él.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálatelt szívvel borulunk eléd, nem úgy elsősorban, mint hű néped, áldva a te drága nevedet, hanem úgy, mint akik tudjuk, hogy te vagy a hűség Isten, akiben nincs változás vagy változásnak árnyéka.

Köszönjük, hogy te teremtetél mindent, és a te akaratodból vannak mindenek. Köszönjük, hogy megkegyelmeztél ennek a teremtet világnak még ezen a mai reggelen is, amikor bár nem látjuk a napot, de bizonyosak vagyunk benne, hogy fénye bera-
gyogja ezt a teremtettséget.

Áldunk, hogy ezen a mai napon összegyűjtöd a te népedet, hogy együtt is közösségben éljük át a csodát, hogy előtted önthetjük ki szívünket, vallhatjuk meg bűneinket és kérhetjük a kegyelmet, amelyre egész életünkben szükségünk van, amely nélkül nem élhetünk, amely nélkül nem érdemes élnünk.

Kérünk, hogy szent igédben építs meg minket, azért, mert annyi minden rombol, annyi minden rombolja a lelkünket, az életünket, olyan sok támadás ér bennünket, amelynek magunk is okai vagyunk, önmagunkat is tudjuk pusztítani. Vagy, ahogy az énekben énekeljük: mi mást, más minket öl... de hadd kössön össze most öröm, szeretet jelenlétedben.

Kérünk, hogy szent igédben építsd meg mindazt, ami elromlott az életünkben, ami nem működik, ami miatt vagy szomorúak vagyunk, vagy közömbösek, vagy észre sem vesszük, de te tudod, hogy hol kell, és mit kell építeni rajtunk. Hadd növekedjék a lelki ház, ezért táplálj bennünket, kérünk, az örök életre.

Ámen.

Igehirdetés

Olyan nagyszerű, hogy Nehémiás próféta könyvét éppen most olvassuk a biblia-olvasó kalauzunk szerint. Isten valami drága dolgot bízott rá még akkor is, ha végső soron közvetlenül nem az ige hirdetője és magyarázója volt. De Isten mégis felhasz-

nálta eszközül egy nagy munkában, az Ő nagy tervében: Jeruzsálem kőfalának a megépítésében.

Azért szeretném a Nehémiás könyvét bevezetésként csak megemlíteni, mert tulajdonképpen azt olvassuk az 1Kir 9,6-9-ben, hogy mi is történt ott, amelynek a munkájába Nehémiást elhívja Isten. Isten, amikor megépül jeruzsálemi templom, már akkor megmondja: „de hogyha elszakadtok ti és a ti fiaitok éntőlem, és meg nem őrzitek az én parancsaimat és végzéseimet, amelyeket előtökbe adtam, hanem elmentek, idegen isteneknek szolgáltok, és meghajoltok azok előtt, kigyomlálom Izráelt e föld színeről, amelyet nékik adtam, e házat, amelyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül és meséül lészen minden nép előtt.”

Tehát hiába volt a ház felséges, a templom gyönyörű, amelynek kicsinyített másába, később még a tanítványok is belegyönyörködtek: micsoda kövek és micsoda épület... akkor Isten megmondja már az elején, hogy amennyiben elfordultok tőlem ti és fiaitok, amennyiben nem tartjátok meg a parancsaimat, akkor itt kő kövön nem marad. (Ott máshogy mondja Isten, később Jézus használja ezt a kifejezést).

Mikor Nehémiás korához érünk, amelyben már a fogság bekövetkezik és Isten ígéje igaz lesz, akkor Isten megkegyelmez népének, és Nehémiás odaborul az Úr elé, és azt mondja: Uram, te nemcsak azt mondtad, ha elfordulunk tőled, akkor mire számíthatunk, hanem, ha odafordulunk hozzád, akkor mi lesz annak a következménye.

Nekem ez az ige ezért volt fontos, mert Nehémiás, amikor elkezd az építést, először nem a lapátot fogja meg, hanem az ígébe kapaszkodik. Először nem a vödröt vagy a talicskát hozza, hogy na, vigyük el a romokat, szedjük össze. Hanem először belekapaszkodik az ígébe. Ez úgy történik: leborul az Úr előtt imádkozva, aztán bűnbánatot tart és azt mondja: vétkeztünk. És végül azt mondja: de te, Uram, mivel kegyelmes vagy, azt is mondtad: akkor visszatérsz hozzánk és megáldasz bennünket.

Ez azért volt fontos számomra, hogy Nehémiás az ígébe kapaszkodik, amikor Jeruzsálem kőfala romokban van, és Nehémiás építeni és építtetni akarja ezt a kőfalat, mert engedjétek meg, hogy ma egy olyan dologról beszéljek, ami ebben az ígében nincs benne, de benne van a Bibliában. Nekünk, református lelkészeknek, nagyon ritka, ha olyan dologról beszélünk, ami a felolvasott ígében ugyan nincs benne, de azért merem mégis elmondani, mert az egész Szentírásban több helyen szerepel.

Éppen ezért, ma arra szeretném irányítani a figyelmet, és ha Isten éltet bennünket, akkor az elkövetkezendő vasárnapokon is a Habakuk könyve nagyon rövid ígéje alapján, hogy „az igaz pedig hite által él...” hogy Nehémiás könyvében van egy olyan érdekes dolog, amikor a romhalmazról olvasunk. Azt olvassuk a 4. fejezetben, hogy még a teherhordók is belefáradtak már a romok eltakarításába. — Nekem felragyogott egy olyan gondolat Isten ígéből, amit szeretnék veletek is ma megosztani örömmel, és amelyet úgy fogalmaztam meg: Az alap sértetlen.

Erre figyeljünk, és ennek a fényében nézzük meg majd az ígét. Amikor Nehémiás nekikezd a romok eltakarításának, akkor egy dologról soha nem olvasunk. Arról olvasunk, hogy javítgatni kellett a kőfalat, hogy patkányok fészke lett Jeruzsálem kőfala, és minden romokban van. De egy dologról nem olvasunk: hogy Jeruzsálem kőfalát újra kellett volna alapozni. Arról nem olvasunk sehol itt, hogy új alapot kellett volna önteni, hanem az a csoda történik a Nehémiás könyvében, hogy egy meglevő alapra tudnak építeni, és a kőfalat, ha kell, javítani.

Ezért a Szentírás egésze — látjátok, hogy ez így nincs benne, hogy az alap sértetlen, de mégis a Szentírásban olyan sok helyen olvassuk, hogy nekünk van egy sér-

tetlen, örökké megálló és el nem rothadó, el nem porló alapunk, ez pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Nemrégén jártam egy temetőben, ahol van egy háborús emlékmű, és belecsodálkoztam abba, hogy ez a nem is olyan túl régen megöntött emlékmű teljesen porlad. Teljesen szét fog esni. Nem tudom, a fagy vagy az anyaghiány, vagy mi okozta ezt... mert ennek nem lenne szabad, de eltelt néhány év és elkezdett mállani. Ha ez elindul, akkor egyre nagyobb lesz a romlás, ott nincs megállás.

Így még hálásabb lett a szívem azért, hogy nekünk van egy olyan drága alapunk — és talán ezt hirdetik nekünk Jeruzsálem kőfalának alapjai —, hogy alapozni nem kellett, mert az alap megvolt. Volt mire építeni, amikor elkezdik a kőfalat építeni.

Milyen jó, ha arra gondolunk, hogy ha elkészül egy szép szobor, akkor fel akarják állítani, elkezdenek gondolkozni azon, hogy valamilyen talapzatot készítsünk neki, valamilyen alapra tegyük ezt a szobrot. De nem az alap lesz a fontos, nem az alap lesz a lényeges, nem abban fognak gyönyörködni, hanem maga a szobor lesz fontos, amit az alapra tesznek.

Olyan hálás voltam ma reggel, amikor erre gondoltam, hogy a mi lelki életünkben ez fordítva történik. Itt az alap a drága. Itt a felépítmény hitvány. Itt mi, a mi Istenben bízó és előtte kedves életünkkel is csak azt tudjuk mondani, hogy tied, Uram, a dicsőség, mienk pedig orcánk pirulása. És ha nézek önmagamra, és hamar megcsüggedek, akkor ugyanezt veszem észre: ó, drága Uram, a felépítmény hitvány, de az alap drága. Aki áll rajta, az ingatag, de amin állunk, az sziklaszilárd. — Értjük, milyen drága üzenet ez? Az alap sértetlen.

Nehémiás csodálkozik azon, hogy a rom is sok, az erőnk kevés, a munkás is kevés, ellenség is van sok, de egy dolgon csodálkozhatunk igazán mi: az alap sértetlen!

A rom arról beszél, hogy milyen reménytelen ez a helyzet, amiben lehet az ember, az egyház, a gyülekezet. Az alap pedig arról beszél, hogy milyen erőt ad, ha arra nézel, hogy az viszont sértetlen. A rom arról beszél, hogy mi hűtlenek lettünk Istenhez, azonban az alap sértetlensége arról szól, hogy Isten hű maradt hozzánk. Milyen csodálatos!

Olyan jó, hogy sokan találták meg az életükben ezt a sértetlen alapot. Lehet, hogy akkor találták meg ezt a sértetlen alapot, amikor azt mondták: minden összedől.

Kifejezetten emlékszem valakire, akit valamikor meglátogattam a Klinikán, és úgy látszott, hogy az életében minden összedől. Egy nagy műtét előtt volt éppen fiatal léte. Úgy látszott, hogy minden romba dől, és azt mondja a műtét előtt: tetszik tudni, most jutott eszembe a konfirmációi ígém, amit akkor kaptam. Amit évekre vagy évtizedekre elfelejtett.

Ma is hálás vagyok azért, hogy igen, amikor romba dőlni látszott minden, amit felépítettünk, a sok szép remény, a csillogás, a jövőbe vetett bizalmunk, összedőlhet, de egy valami biztos áll, egy valami meg nem dőlhet: az alap! Azért, mert az ige kőszálként megáll. Vagy ahogy most énekeltük a 171. dicséretben, amely a 390. dicséretünk rövidített változata: Megáll az Istennek ígéje...

Szeretném, ha belegyönyörködnénk velem együtt, hogy az alap sértetlen. Amikor Luther ezt az ígét megtalálta, (amely három helyen szerepel a Szentírásban: Habakuk könyvében, a Római levél 1,17 versében, és még olvassuk ezt az ígét a Zsidókhoz írt levél 10. fejezetében is), akkor ő is egy romokon kesergő ember volt. Amerre szétnézett, azt mondta: itt az egyházban minden rom, a baglyok tanyája, a patkányok fészke. Minden le van omolva. Az emberi bölcselkedés hitető beszéde rontotta

le a drága falakat. Egyszer csak, amikor Luther el van keseredve, hogy most már minden összedől, akkor Isten elé hozza: az alap sértetlen. „Az igaz az ő hite által él.”

Olyan megható volt mindig az egyháztörténet során, amikor valaki felfedezte, hogy az alapunk megvan. Nem kell nekünk teljesen kétségbeesni. Nem kell nekünk teljesen elcsüggednünk, mert nekünk van egy Istentől letett, megszentelt, drága és soha el nem porladó alapunk: az ige kőszálként megáll. Ez az alap sértetlen.

Soha nem tudtam, még a nyári csendeshéten sem tudtam elmondani azoknak, akik ott voltak, könnyek nélkül. Lehet, hogy most sem fogom tudni, hogy a XX. század I. felében, amikor az ember szétnézett, akkor csak romokat látott. Amikor belenézett az egyház életébe, csak romokat látott a teológiák életében. És amit ott tanítottak, abba a tananyagba, ha valaki belenézett, akkor azt mondta: itt csak romok vannak. Ez tényleg csak patkányok fészke, baglyok tanyája. Itt semmi ép nincsen. — Akkor Isten adott egy-egy embert, aki azt mondta: az alap sértetlen!

Ajánlottam, talán két héttel ezelőtt volt a Reformátusok lapjában egy cikk. Amikor Magyarországon a XIX. században olyan irtózatot váltott a rom, akkor Isten ideküldött egy német evangélikus főhercegnőt, aki tudta, hogy az alap sértetlen, és térdre borult ezért a nemzetért, hogy Isten adjon ébredést. Hogy ezrekre árássa az Ő Szentlelkét az Isten. Úgy írta valaki: Isten olyan eszközöket használt, hogy még amikor ébredést akart adni ennek a magyar népnek, amikor fel akarta ragyogtatni a sértetlen alapot, így írja: Isten még a Habsburgok házassági politikáját is felhasználta a cél érdekében. Így jön Magyarországra egy evangélikus hívő főhercegnő Németországból, szívében az Úr Jézussal, és egész valójában azzal a tűzzel: ébreszd fel néped — és elkezd könyörögni.

Vagy amikor a Sárospataki Teológián olyan romok voltak — ne botránkozzatok meg a mondaton, de volt ilyen is —, hogy a XX. század első éveiben, évtizedében, 100 évvel ezelőtt, volt egy ilyen szólás-mondás: Boldogok a hitetlenek, mert ők teológusoknak mondatnak.

Ilyen volt, ez volt a rom. Akkor Isten hoz egy embert Erdélyből (nevét megemlítem, bár nem mond senkinek semmit, mert feledésbe merült), Torró Miklósnak hívták. Aki onnan hozta az evangéliumi tüzet, és elkezdett térdre állva könyörögni az Úrhoz: Uram, az alap sértetlen!

Itt mi a romokat látjuk, az iszákos életet, tele van a kocsma, de az alap sértetlen. És odaállt Isten elé úgy, mint Nehémiás: De te azt ígérted, Uram. De te azt mondtad... — És ez az ember, fiatalon meg is hal majd Erdélyben. és a neve feledésbe merül. De nem az a lényeg, hanem az, hogy egyszer elmondta, és aztán jöttek elő a teológusok egymás után. Volt olyan, akik közülük, miután megtért, a magyar belmisszió lett az egyik vezetője, mert tüzet fogott az élete.

Lehet ám keseregni azon, hogy milyen a fal, és lehet örvendezni azon, hogy az alap sértetlen. Az alap megáll. Amikor Luther megtalálta az alapot, akkor azt mondta: ha letakarítjuk a romokat, ha ezt a fertőt elvisszük és eltalicskázzuk, akkor lehet építeni újból a lelki házat. Lehet építeni gyülekezetet. Lehet építeni a falat, amely véd, amely biztonságot ad nekünk, amely a határainkat jelöli ki. És elkezdte, mert az alap sértetlen volt.

Ha Isten segít bennünket, akkor egy kicsit foglalkozni fogunk majd ezzel a Habakuk könyvében található igével: az igaz pedig az ő hite által él. De most csak annyit emelek ki belőle, hogy Habakuk könyvében található ez az ige. Később eltelik kb. 500 év, és Pál apostol a Római levélben idézi az igét: amint meg van írva...

Éppen ezért néhány dolgot hadd emeljek ki most bevezetésül, hogy mit jelent számunkra ez az ige a Habakuk könyvében, mint alap. Meg fogjuk nézni, hogy mit jelent ennek az igének egy-egy szava: „Az igaz pedig az ő hite által él.” De most csak azt nézzük meg, hogy mit jelent ez az ige számunkra, mint alap.

Először is mindenképpen azt jelenti, hogy eltelik 500 év, és Pál apostol idézi; eltelik 1500 év, és Luther ráatalál erre az igére. Aztán eltelik még 500 év, és hirdettetik itt a templomban ez az ige.

Vagyis először is azt jelenti számunkra ez az ige, hogy akik azt gondolták, hogy más alapja is van a mi üdvösségünknek, azok nagyon tévedtek. Akik azt gondolták, hogy más alap is van, ahogy Pál apostol írja a Korinthusi levélben: Más alapot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett. Amely már megvan. Nem kell az embernek kitalálni, hanem az Isten elé adja igéjében. Nincs más útja az üdvösségnek, nincs más alapja az örök életnek. Nincs más alapja az evangéliumnak, az örömhírnek, mint az Istennek az igéje.

Számunkra azt jelenti az alap, és ezért idézi az igét Pál, ezért adja Isten az igét Szentlelke által Luther szívébe, mert tulajdonképpen azt akarja kifejezni, hogy ma is, 2016-ban is, az igazság és az evangélium a Bibliában van a számunkra kijelentve. Vagy úgy is mondhatnám, ha a hangsúlyt más szóra teszem, hogy a Bibliában van kijelentve számunkra az igazság és az evangélium.

Most azt kell mondanunk, hogy ha van egy jó alap, akkor ne akarjon az egyház és ne akarjon az ember egy más alapot mellé tenni, hogy még azért erre is építünk. Mert ez az alap tökéletes, ez az alap maga Krisztus, ez az alap változhatatlan. Ez az alap evangélium az ember számára. Ezt az alapot Isten szeretete készítette. Éppen ezért csodálatos. Mellé nem alapozhatunk mást, hogy még arra is építünk. Csak ebben az alapon van, csak Isten igéjében van kijelentve számunkra az üdvösség útja.

Pál apostol azt mondja az 1Korinthusban: vigyázzatok, hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék!

Azt mondja: vigyázzatok, ha valaki alapot akarna vetni a ti életetekben hitetek számára, hogy mire építsd az életed, akkor vigyázzatok, mert lehet, hogy az emberi bölcsesség, de ne azon, hanem Isten erején nyugodjék, — így is mondhatnám — Isten igéjén nyugodjék.

Másodszor azért drága ez az alap nekem, és legyen drága nektek, mert az Ószövetségben is az evangélium útját fektette le az Isten. Azt az alapot, amelyre nem azt mondjuk: újszövetségi alap, hanem azt mondjuk: Isten által vetett alap, amely nemcsak az Újszövetségben, hanem az Ószövetségben is ott van. Tehát az Ószövetségben is ki van jelentve az ember számára az evangélium, az üdvösségnek az útja, a hitnek a nagy lehetősége.

Éppen ezért szeretném arra irányítani a figyelmet, hogy amikor ezt idézte Pál, amikor megkapta Luther, amikor hirdettetik nekünk, akkor nem valami új vallás jött létre. Mert sokan ezt akarják bemagyarázni, hogy a mi vallásunk valami új vallás. A mi vallásunk a legrégebbi vallás, ha erre az alapra épül, ha Isten igéjére épül. Akkor ez a legrégebbi, csak legfeljebb annak új, aki nem ismerte, aki nem tudta, és akinek nem ragyogott fel.

Egyszer valaki kocsival vitt temetésre. Messze kellett menni, és örültem, hogy elvisz és visszahoz. Az autóban azt kérdezi: ugye a maguk egyházát Kálvin hozta létre? Mit is válaszoljak hirtelen? Mondtam neki: ha Kálvin hozta volna létre, akkor már holnap be kellene zárni, nem lenne érdemes itt ülnünk, nem lenne érdemes összejön-

nünk. Nem! A mi egyházunkat Isten Szentlelke és igéje hozta létre — mondtam. Egy kicsit gondolkozott rajta, nem tudom, értette-e, mit mondok, miről beszélek.

Szeretném azt elmondani, hogy soha ne higgyétek azt, hogy mi csak 500 évesek vagyunk. Ha majd jön a reformáció, a születésnap és majd ünnepelnek jövőre, hálás szívvel köszönjük meg az Úrnak: Nem, mi a te örök néped vagyunk, Uram, hiszen te a világ teremtetése előtt döntöttél. Uram nem, mi nem 500 évesek vagyunk! Mi ott vagyunk a te szívedben. Mi ott voltunk a te ölelő karjaidban. Mi ott voltunk a Golgota keresztyén — mondja Pál apostol. Ott, vele feszítetttem meg, és nem azt mondja Pál: igen, majd lesz az egyház 2000 éves vagy 500 éves, hanem azt mondja: nem, az Isten szíve által örök. De nem azért, mert én az vagyok magamtól, természetemnél fogva, hanem azért, mert Isten olyan alapot vetett, amely alap azt mondja: maradj énben-nem és én tebened! Bennünket nem ráhelyez az Isten erre az alapra, hanem egygyé tesz ezzel az alappal! Belebetonoz ebbe az alapba, és azt mondja: „sem halál, sem élet, sem jelenvalók, sem magasság, sem mélység el nem választhat az alaptól, az Isten szeretetétől.

Ez van kijelentve az alapban. Ezért ragyogott fel nekem a héten: az alap sértetlen! Ott vannak a romok, ott vannak a nyomorúságok, ott vannak a bűnök, az egyháznak a tévedései, a Zsinat határozatai — de azok csak a felépítmények. Ott vannak a vezetők meg a vezetettek. Ott van a sok probléma a lelkészek között, a presbiterek között, a gyülekezeti tagságban. Ott van a sok probléma a szervezetben. De nincs probléma az alapban!

Azt mondja Nehémiás és Luther: akkor kezdjünk csak foltozgatni, kezdjünk csak építgetni. Kezdjük csak javítgatni a kőfalat. És elviszik a romokat, elkezdik építeni, mert ha az alap szent, akkor a felépítménynek is szentnek kell lennie. — Ez a reformáció! Törekvés arra, hogy ha az alap szent, akkor a felépítmény is legyen az. Legyetek méltók az Úrhoz! Éljetek méltón az elhíváshoz. (Ef 4.)

Azt mondja az 1Korinthus 3-ban Pál, hogy meglássátok, mit építetek rá. Mert lehet fát, lehet pozdorját, lehet, szénát, lehet éghetőt, lehet múlandót. És vigyázzatok, mert lehet örökkévalót.

De egy jó alapra miért építenénk hitványat? A jó alapra nyugodtan lehet építeni erőset, értékállót, biztonságosat.

Az van ebben az igében: az üdvösséget ugyanúgy nyeri el az Újszövetség embere, mint az Ószövetségé, és az üdvösséget ugyanúgy nyeri el a XXI. század posztmodern embere, mint az Ószövetségben egy írástudatlan parasztember: Az igaz az ő hite által él.

Éppen ezért azt mondja nekünk ez az ige: az evangélium lényegét illetően soha nem történt változás. Mert az alap mindig ugyanaz maradt, sértetlen.

Az evangélium lényegét illetően nem lett soha változás. Az ige felszólítása az: építsd életedet erre az alapra! Építsd életedet az igére! Építsd életedet a Bibliára, mert az igaz ember a hite által él. Ahogy Habakuk könyvében olvassuk, ez a pontosabb. Nem hitből élünk, hanem hit által élünk.

Befejezem mára azzal, hogy amikor Luther ezt az ígét megtalálta, akkor az volt a csodálatos, hogy elsősorban nem az egyház számára találta meg, hanem saját maga számára. Nem azt mondta Luther, amikor ezt az ígét megtalálta, mert Isten eléje hozta, úgy mint annakidején Augustinusnak, és megváltozott az élete, Luther első-sorban nem azt mondta, hogy erre kell építeni az egyházat, hanem azt mondta: erre kell építeni az életemet!

Luther elsősorban nem azért volt szomorú, hogy az egyház falai leromboltattak, nem csak azért kesergett, hogy Róma feslett és a pápai udvar maga a fertő, hanem azon kesergett, hogy az én bűneim miatt a kegyelmes Istenre van szükségem, aki nem Rómának fog megkegyelmezni, hanem elsősorban nekem. Aki az én életemet építi meg. Aki az én életemet teszi újjá. Aki engem erősít meg. Elsősorban nekem van szükségem arra, mert ha mások is ezt teszik és hit által élnek, akkor lesz az egyház kősziklára épült egyház. Akkor lesz, ha az élő tagok maguk is az alapon vannak.

Luther ezt fedezte fel. Nem az egyházi romokat kell eltakarítani, hanem a saját életem romjait kell eltakarítani, és újat kezdeni.

Szerettem azt a mondást, amit én csak hallottam, amit az 1950-es magyar lelki ébredésben használtak a felébredtek.

Tudniillik volt egy ilyen könyörgés vagy mondás: Uram, adj ébredést, és kezd el rajtam!

Szeretjük azt mondani, hogy Uram adj ébredést, és ébreszd fel az egyházat, de kevésbé mondjuk azt: Uram, ébressz fel engem! Újítsd meg az egyházat, Uram, jaj de sokan fogják mondani majd, hogy megújulásra van szükség. De elsősorban nem az egyház megújulására, hanem a mi életünk megújulására. Mert az egyház akkor fog megújulni.

Luther és Pál apostol nagy példa ebben nekünk. Ők először a saját maguk életükre nézve mondták: igen, Uram, kezd el rajtam!

Hit által ragadd meg Megváltódat, mert Ő maga az élet. Ezért él, mert a Krisztushoz van odakötve. És az él, aki a Krisztushoz, mint alaphoz, van odakötve.

Igen, Péternek mondja Jézus: Ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat. De ez a kőszikla nem Péter, mert akkor néhány nap múlva leomlott volna az egyház. Már csak romok lettek volna. Ez a kőszikla: Krisztus — mondja az ige. Ez a kőszikla pedig Krisztus volt. Még az a szikla is, amely a pusztában volt, és amelyből víz fakadt. Életmentő víz fakadt. Vagy amikor angyal képében megy Krisztus a népe előtt. Mózes 2. könyvében.

Mert Krisztus kijelenti: Péternek is ezen kell felépülnie. Meg a te életednek és az én életemnek is. És ha lelépünk erről az alapról, az nagy baj.

Ezért ragadjuk meg ma az ígét. Az alap sértetlen! Bármilyen van az életedben ma, bármilyen miatt keseregsz, bármilyen miatt vagy szomorú, ha nehéz az élet terhe és roskadozva hordod azt (299. énekünk), csak nézz rá az alapra, csak nézz Krisztusra, nézd, nézd és élj! Néked élet ez a pillanat.

Imádkozzunk!

Áldunk téged, örökkévaló Urunk, hogy te vagy az evangélium forrása, az örömhírnek az alapja, aki mindent megtettél azért, hogy hangozhasson az evangélium, legyen miről beszélni, és a Golgota keresztjén életedet adtad váltságul sokakért.

Köszönjük, hogy szolgákat hívtál el, akik hirdették, ahogy Habakuk, ahogy valamikor Nehémiás, ahogy Pál apostol vagy Luther — nevesek vagy névtelenek, tanultak vagy tanulatlanok, férfiak vagy nők, gyermekek vagy idősek, lelkipásztorok vagy nem lelkesek. De akiknek szívükben tüzet gyújtottál, az alap drága voltát felragyogtattad, hogy érdemes ezen állni és vallani: ó, én szirtem, sziklaváram, otthonom, mely véd, fedez, és minden viharban, vészben boldog az, aki erre a sziklára épít, mert jöhet az eső, fújhat a szél, de a felépítmény erősen áll, mert össze van kötve az alappal, egybe van szerkesztve a Krisztussal.

AZ ALAP SÉRTETLEN!

Úr Jézus, tedd ilyenné az életünket és bocsásd meg, hogy mi olyan hajlamosak vagyunk, hogy a romokat nézzük, a pusztulást lássuk, ezen keseregünk ahelyett, hogy hálát adnánk a sértetlen alapért, az élénk adott ígéért, a jelen való kegyelmedért, ten-magadért, aki megígérted, hogy nem maradsz el tőlünk és nem hagysz el. Sőt, „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”.

Kérünk azért, hogy újítsd meg életünket, nekünk adj új erőt, és akkor az egyháznak is új ereje lesz. Bennünket építs meg, és az egyház meg fog épülni. Add, hogy a mi gondolataink legyenek helyesek, és akkor az egyház határozatai is azok lesznek.

Ezért kérünk, adj ébredést, de kezd el rajtunk.

Ámen.

Énekeljük a 613,1-3 éneket

613 Bús, sötét éjből, börtönömből

~~✍~~ Sleeper, William True (1819-1904)

♪ Stebbins, George Coles (1846-1945)

~~✍~~ Oszvald Péter (?-)

Bús, ső-tét éj-ből, bór-tő-nöm-ből, Jé - zus, jö - vök, Jé-zus, jö - vök,

Ná-lad sza-bad-ság, fény tűn-dő-köl, Jé-zus, jö-vök hoz - zád!

Szent ke-zed gyó-gyít, él - tet és áld, Kol - dus-é-let he-lyett gaz-da-got ád,

Bűn, ha jó, meg-véd min-de-nen át. Jé-zus, jö - vök hoz - zád!

2. Csúf vereségből, száz bukásból,
Jézus, jövök, Jézus, jövök,
Győzelem árad Golgotáról,
Jézus, jövök hozzád!
Összetört szívem enyhe te légy,
Tomboló vészben, viharban te védj,
Gond, ha reám tör, nyújts te reményt.
Jézus, jövök hozzád!

3. Nyugtalan, gőgös büszkeségből,
Jézus, jövök, Jézus, jövök,
Így adod békéd fenn az égből,
Jézus, jövök hozzád!
Csüggve terajtad, nem magamon,
Járhatok egyre a keskeny úton,
Részem a bátor, szent bizalom.
Jézus, jövök hozzád!